

Kövér László
az Országgyűlés Elnöke részére

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

„Milyen tervei vannak a kormánynak a határvédelmet illetően, hogyan biztosítható, hogy a határaink őrizete, védelme továbbra is magyar, nemzeti hatáskörben maradjon?” címmel az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II.24.) OGY határozat 124. § (1) bekezdése alapján kérdést kívánok benyújtani ***Dr. Pintér Sándor*** miniszter úrhoz.

A kérdésre a választ szóban kérem!

Tisztelt Miniszter Úr!

Jelen kérdésem alkalmával, egy történelmi párhuzammal élve szeretném kérdésemet feltenni.

1702 – ben a jászok sorsában kedvezőtlen változás történt. I. Lipót császár eladta a jászok, kunok lakta területet a német lovagrendnek. A jászok ezzel elvesztették szabadság, és pallos jogukat, azaz a saját független bíraskodás jogát.

Bizony akkor is volt úgy, hogy mások mondták meg kivel, hogyan kell élni, mások bíraskodtak felettünk. Ebbe azonban a jászok nem nyugodtak bele.

1745-ben saját pénzükön visszavásárolták szabadságukat, régi kiváltságaikat.

A szabadságnak azonban nagy ára volt. Az önmegváltás összege akkor 500.000 ezer rajnai forint volt, ami akkor felért Magyarország teljes költségvetésével.

Az összefogás, és az áldozatvállalások eredményeképpen az 1745. május. 6-án kiadott oklevél kodifikálta újra a jászok szabadságát.

A jászok egyszer már elvesztették a szabadság, a pallos jogukat.

Olykor viszont ma is ezt tapasztaljuk. Mások akarják megmondani, hogy kivel éljünk, milyen hitet valljunk, és igen, ma is mások bíraskodnak felettünk.

Mások akarják megmondani kik, hogyan védjük, vagy éppen hogyan ne védjük országunk határait.

Úgy gondolom, a párhuzam minden hithű magyar számára érthető.

A jászok 273 évvel ezelőtt önmegváltásukkal a szabadságukért már fizettek egyszer. Nagy árat fizettek. Tanulnunk kell a történelemből, mert látnunk kell, ha nem állunk a sarkunkon újra fizetni kell. Az azonban már nem 500.000 rajnai forintba fog kerülni! Hogyha nem állunk a sarkunkra, elveszhetünk a történelem süllyesztőjében, ahogy nálunk sokkal nagyobb nemzetek is veszték oda, mert nem volt elég hitük, bátorságuk kiállni önmagukért, hazájukért, a szabadságukért, és a függetlenségükért.

Ma is látom a szemem előtt egy kis erdélyi település szép székely kapuját, melyre 2004. december 5 –én, ahogyan a székelyek mondják a szégyen napjának hajnalán egy öreg gazda azt véste a kapuba:

„Látjátok, a mindenből is lehet semmi, és a semmiből is lehet minden.”

Az öreg gazda szavaival élve azt gondolom, nem ismétlődhet meg még egyszer, hogy a mindenből semmi legyen.

Úgy vélem, jelen helyzetben az illegális bevándorlás ügyét illetően az egyik legnagyobb veszélyt az ország számára a határvédelem önálló rendelkezési jogának az elvesztése jelenti. Hogyha ezt a jogot elveszítenénk, ismételten mások bíraskodásának köszönhetően mások mondhatnák meg, kikkel, és hogyan éljünk együtt.

A közelmúlt történéseinek ismeretében, az aktuális európai politikai helyzet tükrében,

Kérdezem tisztelt Miniszter urat:

Milyen tervei vannak a kormánynak a határvédelmet illetően, hogyan biztosítható, hogy a határaink őrizete, védelme továbbra is magyar, nemzeti hatáskörben maradjon?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2018. október 05.

Pócs János

Fidesz- Magyar Polgári Szövetség